

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21

25de mai 1901.

27de aarg.

Sjømandskirken i Newport.

For vore fjøfolk, som ofte er lange tider borte fra fædrelandet og hjemmets kirke, ude blandt dem som taler et andet sprog og ikke deler vor religiøse tro, har vi bygget en del kirker og ansat prester i de mest besøgte havne. Det er omtrent en menneskealder, siden den norske kirke begyndte dette arbejde, som har været til saa stor en velsignelse baade for fjøfolkene og for hjemmets menigheder. Det er ingen mission, som er bleven støttet med saa villige hjerter som netop missionen blandt fjøfolkene. Og de: er jo nok saa rimeligt, siden fjøfarten er en af vore vigtigste næringsveie, og sjømandene

de af vort folk, som gjør Norge mest kjendt blandt fremmede nationer. Kogle af de kirker, som sjømandsmissionen har bygget, er rigtig smukke stenkirker; men den, som sees paa dette billede, er bygget af jern. Saa-danne jernkirker er snare at bygge, er nok saa billige og giver forholdsvis godt rum indvendig. Og naar de er fulde af fjøfolk, som glæder sig ved at synge de gamle kjendte og kjære salmer og ved at høre Guds ord paa hjemmets sprog, da er de smukke at se, da griber det hjertet at besøge dem, selv om de er nok saa tarvelige.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstue. I passer til en adresse paa over 5 eksemplarer levers det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. O. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 20.

Josef udtyder drømme.

I dette stykke finder vi den usthlbige mand Josef sammen med forbrødere i et fængsel. To af disse forbrødere omtales: Kongens øverste mundstjænt og øverste bager, begge fornemme herrer, som havde forsynet sig mod kongen. De var begge en dag bethmrede over en drøm, som hver af dem havde haft, og de fortalte drømmen til Josef. Han havde faaet befaling om at være disse fornemme fanger til tjeneste.

Josef udtydede drømmene for dem. Mundstjænten skulde om tre dage indsættes i sit embejde igjen. Bageren derimod skulde om tre dage hænges og opædes af himmelens fugle.

Disse drømme og deres udtydning af Josef var kun forberedende for en langt større og vigtigere begivenhed. To aar senere havde nemlig kongen selv en drøm, som ingen af landets vise kunde tyde. Da huftebe mundstjænten paa Josef. Denne havde bedet mundstjænten komme ham, den usthlbige mand, ihu og hjælpe ham ud af fængslet, hvor han holdtes med urette. Denne Josefs bøn havde mundstjænten glemt. Denne hnd begaaes ofte, at man glemmer sine velgjørere, naar man selv er kommen ud af nød.

Men Gud glemte ikke Josef. For Josefs og hans families sthld gav Gud Farao hine drømme og deres udtydning. I hine gamle tider, da Gud endnu ikke havde givet menneskene sit aabenbarede ord, talte han ofte til menneskene gennem drømme. Det kan han nok endnu gjøre, og gjør det vel ogsaa undertiden til deres paamindelse og advarsel. Men vi har dog faaet Guds ord som den sikre veiledning for os i alle ting. Derfor prøver vi alt, som vil veilede os, efter Guds ord, om det stemmer overens dermed; og hvad der ikke stemmer dermed, forkaster vi.

Da Farao fik høre om Josef, at han kunde udtyde drømme, lod han ham hente af fængslet

og sagde til ham: "Der fortælles, at du blot behøver at høre en drøm for at udtyde den." Da gav Josef kongen et svar, som viser os, hvorledes Josef ogsaa mens han havde været i fængslet havde bevarer sit fromme, gudfrægtige sind. "Det staar ikke til mig", siger han; "Gud vil give Farao en god udtydning." Dermed afslægger han for den hedenste konge og hans folk et godt vidnesbyrd om den sande Israels Gud. Han skammede sig ikke ved at betjende den sande Gud for menneskene.

Saa fortæller Farao sine drømme, og Josef udtyder dem. De 7 fede tjør, som steg op af Nilfloben, og de 7 fulde aks paa det ene straa betegnede, at der skulde komme 7 frugtbare aar. De 7 magre tjør, som steg op af Nilen, og de 7 tomme aks, som stjød op paa straaet efter de fulde aks, betegnede 7 hungerens aar, som skulde følge efter de 7 frugtbare aar. Og at de 7 magre tjør slugte de 7 fede, uden dog at blive federe, og at de 7 tomme aks slugte de 7 fulde og blev dog lige tomme, udtydede Josef saaledes, at i de 7 hungerens aar vilde alt, som var blevet samlet i de 7 frugtbare aar, blive forteret.

Da Farao hørte denne udtydning, var han straks forbisæt om, at den var sand, og at den Gud, som Josef kjente, havde givet udtydningen. Saa ophøjede han Josef til første mand i riget næst kongen, og befalede, at alle skulde ære og adlyde Josef.

"Gjennem kors til kronen", heder det. Den vei fører Gud altid sine hørn. Den vei gif den herre Kristus for os alle. For hans sthld fører Gud os gennem trængsel til herlighed. Derpaa kan Josefs historie tjene som billede.

Vi kan ogsaa af denne Josefs historie lære, hvorledes Gud velsigner et helt land for en retfærdigs sthld. Thi det var en stor velsignelse for Egyptens land, at Farao fik vide bethydningen af sine drømme og at landet fik en saadan førsteminister som Josef. Han viste sig ogsaa som en forstandig sthrer af landet, idet han reiste omkring og indsamlede korn i de 7 frugtbare aar. Deraf kan vi lære at nytte vel de gode tider, som Gud giver os, forat vi ikke skal staa paa bar bakke, naar magre tider kommer.

Tag fat paa dit arbeid',
min gut, uden botter;
med hansker paa lab
fanger fattet ei rotter.

Under sneen.

En fortælling ved H. B. Klæbøe.

5te kapitel.

Nattens rædsler.

Stobvogterens hytte laa i en smal rebne mellem to høider og var omgivet af en tæt, tæt buktvekst med unge træer, saasom ask og egeplanter; bagenfor stoben hævede dalen sig i steit høide. Det saa næsten ud, som om rebnen eller hulingen engang i tiden skulde være hugget ud af menneskehaand. Stjønt de unge træer reiste sig over hyttens tag, naaede de dog ikke paa langt nær op til høiden af rebnen. Dette maa du endelig huske paa; thi ellers vil du ikke kunne fatte det, som jeg nu er ifærd med at fortælle dig.

Ville Jens blev mere rolig og sovne snart sødt ind. Stobvogteren, som du kan tænke, var dygtig træt efter dagens alvorlige strabad, sov ogsaa fast og snortede høit; og hans hustru, som nu forstod, at Jens ikke behøvede nogen vaagekone, begyndte saa smaat at nikke med hovedet; uden at hun selv vidste af det, gled det ned paa hendes solbede hænder, og hun sov ligesaa fast som de andre. Ved den tid slog klokken netop to.

Hvor længe de kunde have sovet, vidste ingen; de var altfor bange til at se paa klokken. Pludselig vaagne de alle ved et forfærdeligt drøn og brag. Ville Jens satte i et høit skrig, og rædselen stod malet i hans blege ansigt. "Hvad er det, — o, — hvad er det?" raabte han. Josef og hans hustru var i samme nu paa benene. "Herren være os naadig", udbrød de begge skjælvende og saa angstfulde paa hverandre.

"Hvad er det, o, hvad skal det bethde?" begyndte Jens igjen og gav sig til at storgræde. Hero peb hntelig og trøb skjælvende sammen ved sin herres fødder. Det varede nogle minutter, inden nogen af dem formaaede at sige et ord. Den pludselige stræk havde ligesom lammet dem alle. Det var nu stille igjen. Man hørte intet mere til den voldsomme storm og vind, som nys havde hvinet og pebet og herjet. Det var kun vægurets tikken og den svage knitren fra taktelobnen, som brød tausgheden.

"Kjære, hvad er det, Josef?" spurgte hans kone, som først fik malet igjen. "Det er ligesom saa beshnderlig dødt og stille omkring os, — kjære, hvad er det?"

"Jeg ved ikke", svarede Josef og rystede paa hovedet.

"Jeg følte mig saa træt, og saa sovne jeg ind, før jeg vidste af det", sagde hun, "og saa vaagne jeg med et af et forfærdeligt brag, — gaa og se ud, Josef."

"Se, hvor rar hunden er", sagde Josef, "den stjønner, at der er noget galt paaferde, den ogsaa. Ja, gutten, stakkar", og han klappede dens lobne pels; "hvad er det da, gutten?" — Hunden slikkede hans haand og peb hntelig.

I det samme blev stilheden rundt dem atter afbrudt. De hørte et forfærdeligt brag over sine hoveder og saa en lang beshnderlig dump rullen. Hunden saa albeles strækflagen ud, og Jens begyndte at sgrige igjen. "Hvad er det, — aa, kjære, hvad er det da?" raabte han og gjemte sig under dynen.

Josef gik til døren for at se ud.

Da han aabne den, mødtes han af en eneste snemur. Han gik hen til vinduet og søgte at aabne det, — forgjæves, det lod sig ikke rokke. Han strøg en svoblittik af og saa til sin ubeskrivelige rædsel, at sneen ogsaa der laa tæt klemt ind til ruderne.

Men, — det maatte være en fejltagelse, — han kunde ikke tro sine egne øine: han aabne den modsatte dør, som førte til kjøkkenet, og gik opover trappen til loftet. Her forsøgte han atter at aabne gluggerne, — forgjæves, — de var som spigret fast. Saa tog han stigen, klatrede op paa denne og vilde aabne den øverste glugge, men han kunde gjerne sparet sig umagen. — Hvorledes han atter kom ned ad trappen, vidste han ikke; ude i kjøkkenet mødte han sin hustru, der ængstelig spørgende saa op i hans ansigt.

"Et snefæd er gaaet", sagde han med blege og skjælvende læber; "det maa være kommet ned fra den bratte dal lige over os og er trængt ned gennem rebnen. Vi er indfænet, — mor!"

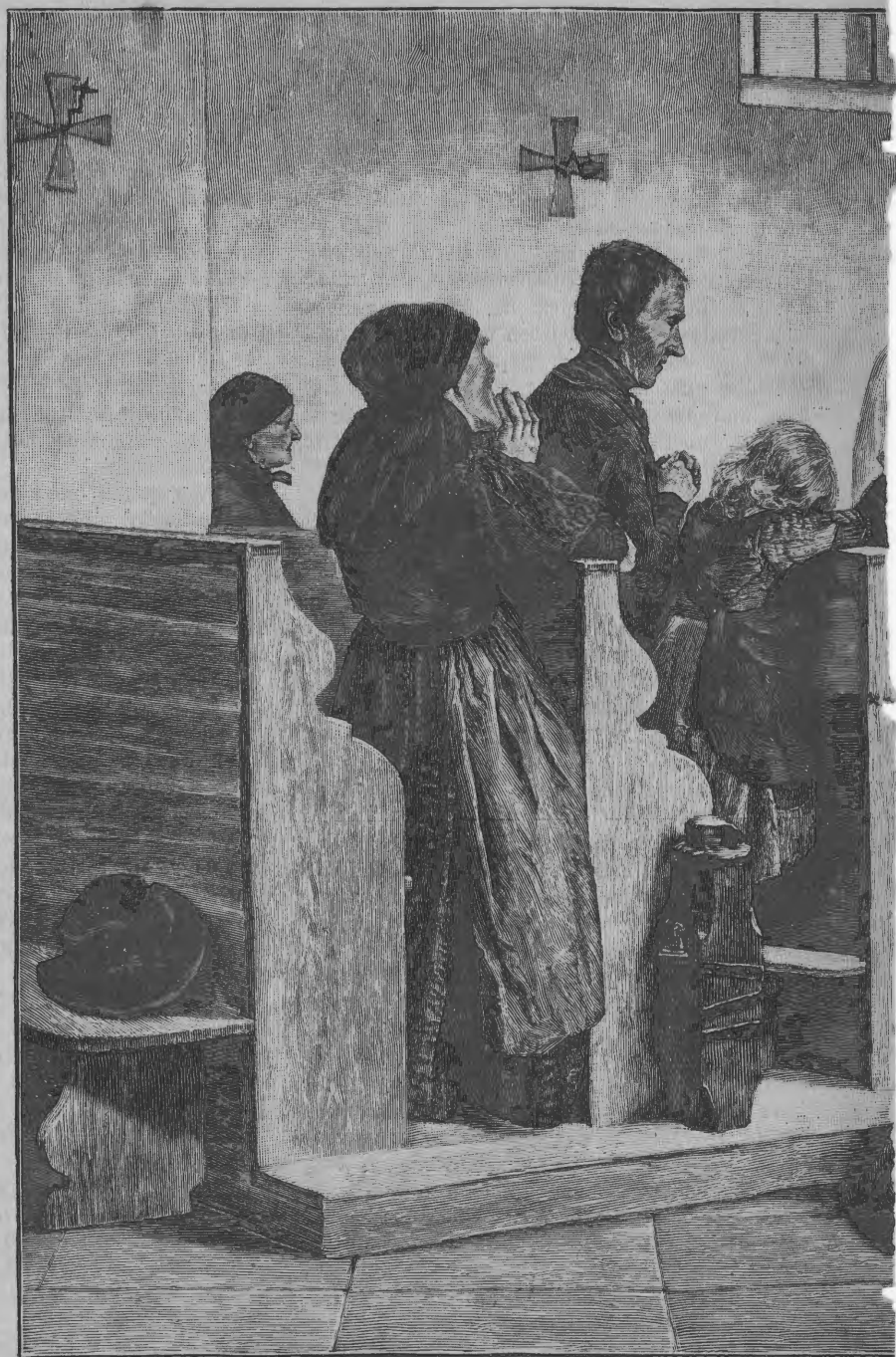
Han gik ind til lille Jens. "Vær ikke ræd, "lidt sne er faldt ned fra dalen, — men det har vel ingen fare."

Derpaa gik han tilbage til sin hustru igjen.

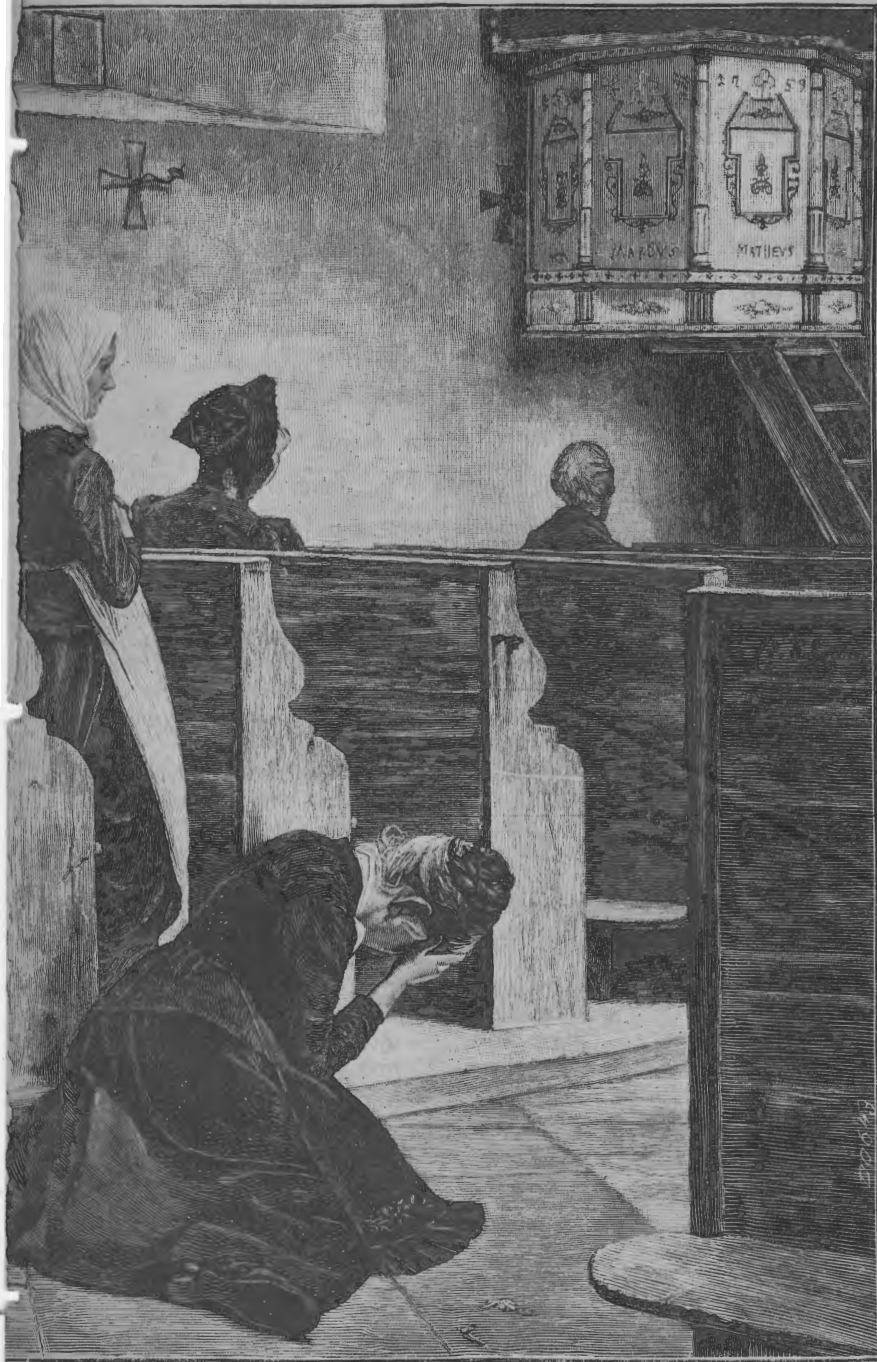
"O, gid det var morgen", sagde han, "gid natten dog var over!" Den stakkar's kone, som selv var saa bange, forsøgte dog at trøste manden saa godt hun kunde.

"Ja, kjære Josef", sagde hun, "vi faar vente taalmodig indtil det bliver lyst, — Vorherre har nok vil med os, han forlader os ikke; tror du sneen vil bryde taget ind, — tror du?"

"Det er mere, end jeg kan sige", svarede

Og forlød o

vor skyld!

Josef og gif hen til sin lille piges seng. Der stod han længe som i dybe tanker og saa ned paa barnet, som sov lige trygt og rolig. Daarer fyldte hans øine, — han tænkte paa sin lille kjære gut, som laa under sneen derude paa tirkegaarden.

"O Gud", sukede han og knælede ned ved den lilles leie, "Gud, — hold din haand over bort kjære barn, — bevar det for os, — forbarm dig over os allesammen!" "Amen", sagde hans hustru stille og tørrede en taare bort, som brændende hed havde listet sig ned over kinden. Deres øine mødtes, — de rakte hinanden hænderne og — deres tanker mødtes ogsaa.

* * *

Alt, — det var sandt, — det var kun altfor sandt, — det var ikke til at tage fejl af; de var nedfneet, — indfneet, — under sneen!

En svær snemasse var rullet ned fra dalen, som laa lige over dem, den havde trængt sig ned i rebnen mellem begge hviderne og havde begravet baade stoben og hytten. De unge trær høiede sig under den forfærdelige thyngde, men de knækkedes ikke; thi de var unge og elastiske. Hadde det været gamle trær, vilde de være blevne knækkede tvers over, og i det tilfælde vilde intet kunne have frelst hytten med dens indvaanere fra ødelæggelse. Men heldigvis blev den svære snemasse delvis holdt tilbage af det tætte buskas med sine unge, smidige træstammer.

Rundt hytten laa sneen sammenhobet, klemte ind til vægge og vinduer og fast trykket ind paa taget, — ingen kunde komme ud, og ingen kunde nærme sig den paa lang afstand. Den var aldeles skjult, og ingen af dem, som gif forbi nedenfor, kunde tænke sig muligheden af, at en menneskelig bolig kunde ligge gjemt derunder.

"Bare ikke sneen trykker taget ind", tænkte Josef atter og atter, "bare den ikke gjør det!"

Han gav sig til at tænke paa stormstenen for at undersøge, om røgen gif op gjennem piben. Han maatte nemlig formode, at sneen ikke havde lagt sig ganste tæt over denne; thi ellers maatte der jo være faldt sne ned gjennem piben.

Hans formodning var ogsaa ganste rigtig, og Josef begyndte nu at faa mere haft.

"Vi slipper da at blive røget inde", sagde han, "og — kanste røgen vil tine op sneen en smule, saa piben kommer til at ligge mere bar." Nu slog klokken seks.

"Seks", udbrød Josef, "men vi faar nok ikke se dagslyset idag, er jeg hange for, — og kanste ikke imorgen heller. Gud alene ved det."

"Naar folk faar se røgen komme op gjennem piben, saa kommer de os vel til hjælp?" mente hans kone. Men klokken slog 7, 8, 9, 10, 11, 12 — og det var lige mørkt og dødt og stille omkring dem som om natten.

"Hvor lang denne nat er", klynkede lille Zens, "bliver det ikke snart morgen? — Bliver det ikke snart lyst, saa jeg kan komme hjem igjen til mama og papa?"

"Gud sender os nok snart morgen, — og lys ogsaa", trøstede Josef og hans hustru ham.

Men morgenen kom ikke, — lyset ikke heller, og lille Zens, som ikke kunde begribe, hvad det skulde bethyde, græd sig ihjæl.

6te kapitel.

Den første dag, som var mørk.

Stakkars lille Zens! Han sov ikke længe, men vaagnede snart af sin urolige søvn.

"Kjære, — er det mørkt endnu?" spurgte han nu mere forundret end forstrækket over, at han endnu var i mørket. "Hvor kan jeg være?" tænkte han, og han begyndte saa smaat at tro, at han maatte være død i sneen derude, og at han nu var i et evig mørke. Zens stak i at græde høit paa mama og papa.

I samme øieblik var madame Gren hos ham. Hun holdt et tændt lys i den ene haand og en kop te i den anden.

"Se her, gutten min", sagde hun venlig, "her er en kop te og lidt smørrebrød til dig. Spis og drik nu og vær endelig ikke hange, fordi det er mørkt, det er bare sneen, skjønner du."

"Bare sneen?" Zens aabnede øinene vidt og saa stort paa den snilde kone.

"Bare sneen! — Har sneen begravet huset da? — Har den?" spurgte han forstrækket.

"Ja, — det vil sige, — hm, — jeg mente, — der er faldt svært meget sne, ser du, og den har — har — lagt sig lidt foran vinduerne og dørene, — men det er nok ikke farligt, — vær bare ikke ræd, — spis nu, gutten min!" trøstede hun ham.

"O, gid mama vidste, hvor jeg var, — gid hun dog vidste, at jeg var her", udbrød Zens efter en kort, tankesuld pause.

"Jeg har været ulhdig mod hende", fortsatte han i sine egne tanker; "hun bad mig gaa tidlig hjem og ikke gibe mig af paa veien, — og jeg har været ulhdig mod Gud ogsaa, — mon han

er meget vred paa mig?" "Kjære Gud i himmelen", sukkede han, "vær ikke vred paa mig, fordi jeg har syndet mod dig! Hjælp mig og før mig snart til mama og papa igjen! Gjør det, kjære snilde herre Gud!"

"O kjære, blir det længe endnu, førend jeg kan komme hjem?" klagede han atter og atter.

"Vær taalmodig, saa kommer du nok snart hjem", sagde madame Gren, og hun tørrede sine øine, idet hun gik ovenpaa. "Staffars liben gut!" sagde hun ved sig selv, "og staffars hans moder ogsaa, og faderen med! — Hvor helbig det dog er, at vi netop har gjort bort indkjøb af kolonialvarer", tænkte hun, "og brød har vi ogsaa, — bageren var jo her igaar."

Deres lille hus laa nemlig paa et affides sted, langt fra den almindelige vei, og det var slemmt og tungt — især om vinteren — at komme frem og tilbage til byen. Hun var derfor mere end glad over, at de saa nylig havde hentet friske maddarer; thi dette gik ikke ofte paa.

"Ja, Gud ste lov for det", sukkede madame Gren, "og Gud ste lov, fordi stortensspiben ligger saa vidt borte, at vi kan saa toge og gjøre op ild." De saa op gjennem den lange stortensspibe og fik et glimt af dagslyset. "Vi har dog dag, lys dag og solskin over os", trøstede hun sig selv; "Gud ste lov for det!" Den snilde fromme kone, hun var en af de faa, som takker Gud ikke bare for de lyse, men ogsaa for de mørke dage! Derfor lykkelig du, Josef, som har en saadan hjælp og støtte i livet!

Den lille Margrete var i et prægtigt humør. Hun klappede i hænderne af bare glæde over, at de skulde spise til middag ved kunstig lys. Staffars lille! Hun var ganske uvidende om den fare, der true dem alle, og sprang og hoppede omkring og legede med hunden.

Det var godt for Jens, at han ikke var det eneste barn i huset; thi Margrete, som var en saadan kvit liben en, fik ham snart i bedre humør. Hun viste ham alle sine leger og sin nye smukke A B C med billeder i. Da hun opdagede, at Jens kunde læse, maatte han forklare hende alle billederne og fortælle op igjen og op igjen, til stor moro og afspredelse for den lille fremmede gjest.

Det var ikke længere saa trist for Jens nu, da han begyndte at fatte interesse for andre; derved kom han til at tænke mindre paa sig selv, og det er en god ting; thi folk bliver saa frngtelig egentjærlige, naar de giver sig til at hyskesætte sig meget med sin egen person. Det kjære "jeg" vil saa gjerne være først i rækken, iste-

denfor at det burde være nummer sidst; men det har vi mennesker, baade smaa og store, saa ondt ved at forstaa.

Det varede ikke længe, førend Hero og Jens blev godt kjendte og rigtig fine venner ogsaa. Den kom bort til Jens, lagde sin store lab op paa teppet og gjøede saa smaalt, som om den vilde tale med ham. Og saa blid, som den var! Man kunde næsten taget udtrykket for et smil, — og hundene smiler vel ogsaa paa sin vis. Undertiden logrede den med halen og saa lige op i Jens's ansigt, som om den vilde sige: "Jeg er en slink og snild hund, er jeg ikke? Det var mig, som fandt dig i sneen, — ja, det var det! Du kan være glad, kan du, — og det er jeg ogsaa! — Det er stort at frelse et meneskelib!"

"Ja, gutten, staffar, han er snild, han", sagde Jens og kjælede for hunden, som ikke vidste bedre maade, hvorpaa han skulde lægge sine venlige følelser overfor den fremmede gjest for dagen, end ved at række tungen ud og logre af alle kræfter med sin bukkede hale.

(Forts.)

Hvad børn kan udrette

for Guds rige gives der mange skjønne eksempler paa ned gennem alle tider. Børn sang hosanna for Herren, da han drog som konge ind i Jerusalem; og siden har fromme kristne børn beredt ham lov til alle tider.

For ikke længe siden blev en smuk liben kirke under megen glæde og fryd indviet i Milwaukee, en stor by i Wisconsin. Denne kirke er bygget for en liben menighed af døvstumme. Staffars mennesker, som hverken kan høre eller tale! Men man har dog faaet istand et sprog ogsaa for dem, fingersproget. Ved hjælp af det kan de lære at tale med hverandre, og gennem det sprog kan man undervise dem og tale ogsaa Guds ord til dem.

Saa fik da denne lille menighed af døvstumme sig en egen kirke. Men hvem byggede kirken for dem? Jeg ved ikke, hvem som byggede den. Men de, som betalte for den, var skolebørnene i de thst-lutherste menighedsstoler her i landet. Kirken kostede 2800 dollars, og alle disse penge var gaber fra lutherste skolebørn. Tænk, hvilket skjønt minde disse børn har reist sig! Hver gang hin menighed af døvstumme samler sig i sit vakre gudshus for at se Evangeliet forkyndt, vil de hufte sine unge belgjørere og bede i sit hjerte Gud velsigne dem.

Til billedet.

Og forlad os vor skyld.

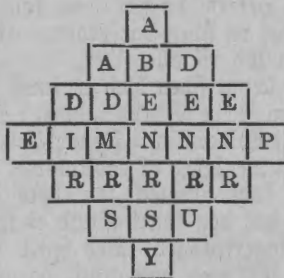
Midt billedet er hentet fra en gammel landskirke. Men det, som drager vort øie og vor tanke til sig paa dette billede, er ikke saa meget selve kirkehuset som de mennesker, der er samlet i det. Der er baade gamle og unge tilstede, og alle sammen er mere eller mindre grebet af de ord, som tales. Thi det er Gud, som gjennem prestens mund taler til dem, og han taler til dem om det onde, de har gjort. Han vil saa gjerne, at der inde i hjertet hos dem skulde være noget, som tvang dem til at sige til ham: Forlad os vor skyld! Thi dersom noget inde i hjertet driver os til at sige dette til Gud, — tænkt, saa forlader han os alle vore synder.

Opløsning paa gaader i nr. 19.

Bogstavgaade: Nordlys

Billedgaade: Husk at sende kontingenten.

Diamantgaade.

Bogstaverne i denne figur ordnes saaledes, at midlinien kan læses baade lodret og vandret. De vandrette linier betegner:

- En medlyd.
- En fløvgub.
- Det engang stete, naar du tænker tilbage paa det.
- En by i Danmark.
- Et mandsnavn
- En lanton i Schweiz
- En medlyd.

Fiskerbillede.

Door er førstemeesteren?

Billedgaade.

K

1000000. s. d. a g. s.